

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. III. De cavenda nimia diffidentia, nimiaque solitudine, pro cura
temporalium vitæ subsidiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT III.

De cavenda nimia diffidentia, nimiaque solitudine, pro cura temporalium vite subsidiorum.

I. Hanc diffidentiam à Religiosis omnibus exterminare cupit S. Bonav. dum inquit in ps. 118. *De Deo debemus confidere, quòd non derelinquet nos triplici ratione, utpote ratione divinae potentiae, ratione divinae sapientiae, & ratione divinae benevolentiae.* h. i. Et hoc est tri-membre fundamentum nostrae confidentiae in Deo collocandae, & diffidentiae praecavendae. Hoc fundamento nixa S. V. Teresa valde improbabat in monialibus suis, Conventus S. Iosephi (procul dubio & in aliis religiosis) si post paupertatis voluntariae electionem, & professionem nimis sollicitè & anxie studerent sibi aliorum voluntates lucrari pro Eleëmofynis conferendis.

II. Verba S. Teresiae nimiam curam & diffidentiam dissuadentis sunt haec l. de via perfect. c. 2. *Nolite putare charissime, aliquid rerum ad victum necessariarum vobis defuturum, si modò de mundanis hominibus complacendo sollicita non sitis: Equidem hoc vobis spondere & promittere aúsim. Nolite per humanam industriam & artes sustentationem corporis & victum vobis procurare; alioquin fame moriemini. & meritò quidem. Sed ad sponsum vestrum oculos attollite, ipse enim est, qui*
Es s victum

victum vobis dabit: si illi placeatis, vobis nolentes volentes de victu prospicient etiam illi, qui minus erga vos affecti sunt ac minus diligunt, uti hoc jam saepe per usum & experientiam & usu ipso vidistis. Si hoc facientes nihilominus fame vos mori contingat, na beata moniales S. Josephi eritis & dicemini. Et subdit.

II. Illi committenda rei hujus cura, qui omnia emovere potest, Domino, in qua reddituum, & redditus possidentium: illius iussu & ductu huc venimus: illius verba certa sunt ac vera, fallere non possunt, aut deficere; ante caelum & terra deficient. Curemus ipsa tantum, nec ubi ei desimus: & certa estote, illum nobis minime defuturum. Si autem interdum eu in vobis deesse videatis, hoc in majus commodum vestrum cedit, perinde ac Sanctis vita deficiebat, cum propter nomen Domini interficiebantur. h. i.

IV. Contentamentum suum in defectu necessariorum ostendit S. Terefia, dum inquit lc. Per experientiam didici, quantum inde boni nobis accedat: quando enim minus nobis suppetit, tunc minus sum sollicita: & novit Dominus, me (prout quidem mihi videtur) magis anxiam & sollicitam esse, cum res plus equo suppetunt, quam cum multa vobis desunt. Nescio, an id inde proveniat, quod Dominum tunc nobis id quamprimum subministrare observarim. -- Nolite, obsecro, mentem vestram hisce curis & anxietatibus distinere: & hoc a vobis per amorem Dei, velut in eleemosynam quam studiosissime contendo. --- Credite mihi charissima, Dominum aliquo modo in utilitatem & bonum vestrum

strum mihi ostendisse, quantum in S. paupertate bonorum sit. Est porro hoc tantum bonum, ut omnia bona mundi in se complectatur: ingens quoque dominatus est. Iterum dico, eum super omnia totius mundi bona dominium habere, qui hac ipsa negligit & contemnit. h. i.

V. Nimiam de rebus necessariis curam dissuadet S. Teresa religiosis, his verbis c. 30. vitæ suæ, dicens: *Tam pusillo & abjecto animo sumus, ut terram nobis defutam credamus, mox ut corporis curam vel parum exuere, & spiritui nos dare volumus; statim quippe ad attentionem, & animi recollectionem habendam nobis conferre videtur, ut, que corpori necessaria sunt, sufficienter suppetant; eò quòd anxia nimis de rebus necessariis cura distractionem in oratione causent, orantemque inquietent. Piget me quòd tam parvam de Deo fiduciam, tantumque amoris proprii habeamus, ut hac etiam cura nos angat & inquietet. Et sanè cum spiritus tam parum, uti dico, proficit, nuxa quedam & frivola non minus nos inquietant & vexant, quam alios magna & maximi momenti; atque interim nostro iudicio spirituales nobis esse videmur.* h. i. Ad instructionem & confusionem tepidorum religiosorum.

VI. Pro fideli quoque sua sponsa & famula Birgitta sollicitus fuit Christus etiam quoad temporalium subsidiorum sufficientiam, ut ita omnem ab ea excluderet diffidentiam. Verba illius ad eam l. 6. revelat. c. 107. sunt hæc: *Aquila videt ab alto, quis velit nocere pullis suis, & prevenit volatu, defendendo eos. Sic ego prævideo vobis salu-*
bri-

bri-

briora. -- Ego sum natura conditor, Dominus, & reformator. Ego sum etiam in necessitatibus adiutor, & defensor, & distributor. Sicut enim, qui habet equum sibi charum, non parcit prato suo etiam delectabili, ut ibi equus pascatur: sic ego, qui omnia habeo, & nullius egeo, & omnium mentes inspicio, inspirabo cordibus diligentium me, ut benefaciant desiderantibus me; nam etiam non diligentes me admoneo, ut benefaciant amicis meis, quatenus bonorum orationibus meliores fiant. h. i.

VII. Pro S. P. N. Francisco, ejusque filiis Deo fideliter servientibus singularem divina providentia semper curam gessit. Unde et hic Sanctus singulari prerogativa meruit à Deo benedici, ut Filius suis in talibus necessitatibus invocatus specialiter opitulari possit. De quo divinae providentiae & bonitatis aperto testimonio hæc accipe ex vita ejusdem, auctore S. Bonav. c. 4. §. 10. *Multiplicatis jam fratribus, cepit eos Pastor sollicitus Franciscus in loco S. Mariae de Portiuncula ad Generale Capitulum convocare, ut in funiculo distributionis divinae, in terra paupertatis eorum, unicuique tribueret obedientiae portionem. Ubi licet omnium necessariorum esset penuria, fratrumque multitudo ultra quinque millia conveniret aliquando; Divina tamen opitulante clementia, & victus sufficientia suberat, & salus comitabatur corporea, & spiritualis jucunditas affluebat.* h. i. Renovavit ibi Christus Dominus antiqua miracula sua, quibus ex paucis panibus tot millia hominum pavit in deserto. Et, sicut habetur in Spec. vitæ S. Francisci, & sociorum ejus; inhibue-
rat

rat hic sanctus Pater & œconomus admirandus, ne ullus quidquam alimentorum procuraret, aut appareret; Deus enim potentiam suam esset ostensurus. Admirabantur nonnulli, & angebantur, timentes, ne infelicē talis quasi tentatio Dei sortiretur exitū. At Pater & Sustentator pauperū ostendit adorandæ providentiæ suæ brachiū, commovendo corda hominū, qui undequaque necessaria vitæ subsidia in abundantia comportabant; ut desuper in non modicum stuporem raperentur S. *Dominicus*, & DD. Eminentiss. Cardinales, qui novitate talis Capituli acciti convenerant: De hac S. P. *Francisci* prærogativa scribit alibi S. *Bonav.* c. 7. vitæ §. 9. *Sicque factum est, ut concivium S. Francisci inopiam, quam pecunia relevare non poterant, Francisci pauperies opulenta suppleret.* & §. 12. *Per merita sui pauperis Christus multiplicavit cibos in mari - - item de eleemosyna modica sibi, procurante Deo, collata, nautas à famis & mortis periculo per dies plurimos liberavit: ut ex hoc liquido possit adverti, quod omnipotentis Dei famulus, sicut in eductione aquæ de petra conformis existit Moyse; sic in multiplicatione victualium Eliseo: procul igitur à pauperibus Christi diffidentia omnis abscedat. - - Merito igitur divinæ providentiæ Filius Franciscus, in omnibus quæ agebat, de sua diffidens industria, & de superna pietate confidens, per orationis instantiam totum in Domino cogitatum jactabat. h. i. Et quoniam in petendis eleemosynis non questus agebatur cupidine, sed spiritus libertate; Pater pauperum Deus specialem de ipso curam gerere videbatur, h. i.*